

Wojciech Kalinowski

Profesor Bohdan Guerquin (1904-1979)

Ochrona Zabytków 33/3 (130), 261

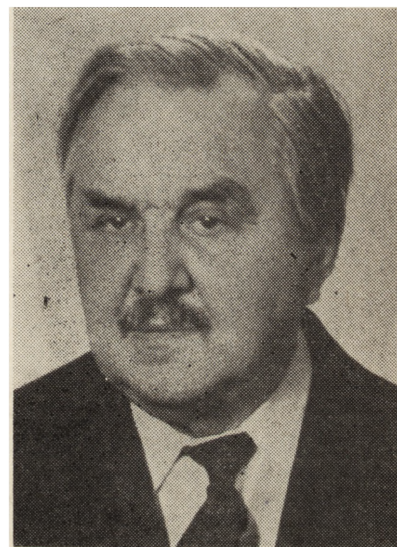
1980

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

WSPOMNIENIE POŚMIERTNE

PROFESOR BOHDAN GUERQUIN (1904—1979)

W dniu 28 września 1979 r. zmarł we Wrocławiu Bohdan Guerquin, profesor zwyczajny, dr inż. architekt, jeden z najwybitniejszych historyków architektury polskiej ostatniego półwiecza, specjalista zagadnień budownictwa obronnego. Był uczniem profesora Oskara Sosnowskiego i wychowankiem Zakładu Architektury Polskiej Politechniki Warszawskiej, tej wielkiej kuźni wybitnych fachowców, którzy w okresie powojennym stworzyli podstawy polskich metod badań budowli historycznych i byli twórcami polskiej szkoły konserwatorskiej.

Wnuk emigranta francuskiego, urodzony w Nowogrodzie Wielkim, syn Polki Zofii z domu Sadowskiej, poświęcił się bez reszty kulturze polskiej. Zaczął pracę w Warszawie w Zakładzie prof. O. Sosnowskiego w 1927 r. i już w pierwszych latach swej działalności skoncentrował się na zagadnieniach historii zamków polskich; w „Biuletynie Historii Sztuki i Kultury” opublikował pierwsze swoje prace (m.in. na temat odkryć w Kurozwękach) oraz pod kierunkiem O. Sosnowskiego wraz ze St. Herbstem, J. Zachwatowiczem i in. uczestniczył w wieloletnich badaniach zamków podolskich i wołyńskich. Lata okupacji spędził w Warszawie; kontynuował pracę w Zakładzie na tajnym Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej oraz współdziałał ze St. Lorentzem, J. Szablowskim i J. Zachwatowiczem w ratowaniu warszawskich zbiorów i dóbr kultury. Już w okresie wojny rozpoczął gromadzenie materiałów do dzieła swojego życia — inwentarza zamków polskich, którym poświęcił wszystkie dalsze lata swej pracy naukowej.

Po zakończeniu działań wojennych, w latach 1945—1947 tworzy Katedrę i Zakład Architektury Polskiej przy Wydziale Architektury Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie. W latach 1947—1950 prowadzi zajęcia dydaktyczne na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej, w Akademii Sztuk Pięknych oraz na uniwersytetach w Łodzi i Warszawie. W 1949 r. uzyskuje stopień doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy *Zamek Jazłowiecki*.

Od 1951 r. wiąże się na stałe z Dolnym Śląskiem, obejmując kierownictwo Katedry i Zakładu Historii Architektury Polskiej Politechniki Wrocławskiej; w 1954 r. otrzymuje tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1969 r. profesora zwyczajnego. Lata pracy we Wrocławiu, któremu został wierny do śmierci, są wcieleniem w życie idei swego mistrza — prof. Oskara Sosnowskiego. Wrazem tego była nie tylko integracja nauk humanistycznych i technicznych w badaniach nad historią architektury, ale przede wszystkim pełna poświęcenia praca z młodzieżą. Praca ta przyniosła wspaniałe efekty w postaci wybitnych uczniów, którzy jeszcze za życia Profesora uzyskali najwyższe tytuły naukowe.

Na lata wrocławskie przypada ponadto powstanie tak wybitnych dzieł Profesora, jak *Zamki śląskie* i *Zamki polskie*, które na trwałe wejdą do historiografii architektury polskiej. Jest to również okres intensywnych prac terenowych, konsultacji konserwatorskich, pracy społecznej w stowarzyszeniach.

Ze śmiercią Bohdana Guerquina nauka polska utraciła jednego ze swych wielkich, pracujących z pełnym poświęceniem, badaczy i dydaktyków, a koledzy i uczniowie — oddanego przyjaciela. Jego wielka duma — uczniowie będą kształcić następne pokolenia polskich historyków architektury i konserwatorów, utrwalając na długie lata Jego dorobek metodyczny i umiłowanie dorobku kultury polskiej.

Wojciech Kalinowski